

1

Suốt từ nãy đến giờ, bà Hương cứ quanh quẩn bên đứa con trai duy nhất của mình. Hoàng Đại Minh dáng vẻ cau có, khó chịu. Anh ngồi vò đầu bứt tai. Không biết lần này là lần thứ bao nhiêu rồi bố mẹ anh yêu cầu anh phải dứt khoát cắt đứt quan hệ với Nguyệt. Sáng nay cũng vậy, chủ nhật, lý ra phải là ngày yên bình, vậy mà vừa ăn sáng xong, bố mẹ anh lại nhắc lại chuyện đó. Anh cự nự lại thì bố anh, ông Hoàng Đại Quang nổi nóng quát cho anh một chập rồi đi. Ông đi chơi gôn. Cánh doanh nghiệp đã đợi ông từ sáng sớm. Còn lại hai mẹ con Minh ở nhà. Mẹ anh ngọt nhạt khuyên nhủ:

- Thôi con ạ. Tính bố con vậy. Nóng nảy lắm nhưng ông ấy nói đúng đấy. Con phải nghe lời bố mẹ, dứt khoát với cái con Nguyệt đi. Gì thì gì hoàn cảnh hai nhà bây giờ khác xa nhau lắm. Môn đăng hộ đối sao được. Thiên hạ người ta cười cho.

- Cười gì mà cười? - Minh cắt ngang lời mẹ - Cười hở mười cái răng. Mẹ thử tính xem, chúng con yêu nhau như thế, bốn năm năm trời với nhau như thế, thế mà bây giờ bỗng dưng con bỏ Thu Nguyệt liệu có được không? Đấy. Họ cười là cười cái chỗ ấy đấy. Chứ môn đăng hộ đối thời nay có gì mà quan